

Nr 307.

Av herr **Helgesson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till arbetstidslag för hotell, restauranger och kaféer, m. m.

I proposition nr 218 med förslag angående Arbetstidslag för hotell, restauranger och kaféer har Kungl. Maj:t föreslagit, att lagen skall äga tillämpning å hotell-, restaurang- och kaféerörelse, vari till arbete för arbetsgivarens räkning i regel användes minst tre arbetstagare — — —.

I av socialstyrelsen framlagt förslag, vilket Kungl. Maj:t icke ansett sig vilja bifalla, föreslås, att lagen skall äga tillämpning å sådan hotell-, restaurang- och kaféerörelse, vari för arbetsgivarens räkning i regel användes flera än två arbetstagare — — —.

Vi anse, att det finnes starka skäl, som tala för att den av socialstyrelsen föreslagna bestämmelsen med avseende å antal arbetstagare måtte anses skäligare, enär tolkningen här måtte bli den, att om i lagtexten utskrivs, att fler än två arbetstagare skola finnas anställda, detta måste innebära, att så snart arbetsgivaren använder två ordinarie anställda men utöver dessa två ordinarie anställda vid ledigheter och liknande fall anställer en tillfällig, måste det ju i företaget, om detta blir regel, vara fler än två. Kungl. Maj:ts förslag innebär, att det måste vara tre ordinarie anställda, innan lagen skall äga tillämpning. I det riksavtal, som tillämpats inom hotell- och restaurangnäringen, har hittills förfarits på sådant sätt, att så snart en funnits anställd i ekonomiavdelningen, gäller lagen om arbetstidsbegränsningen för denne. Skulle nu i den föreslagna särlagen föreskrivas, att för lagens giltighet erfordras minst tre arbetstagare, blir försämringen mer än nödvändigt stor och som det i lagen för detaljhandeln finnes föreskrivet, att lagen gäller, så snart någon finnes anställd, så borde ju även samma förhållande kunna anses vara skälig med avseende å den föreslagna lagen för hotell, restauranger och kaféer.

Vidare har Kungl. Maj:t icke föreslagit någon begränsning av arbetsdagen. Emellertid synes det undertecknad nödvändigt, att en sådan begränsning bestämmes. Från arbetsgivarföreningarna inom facket har här påtalats, att en dylik begränsning, vilken icke förekommer i det med personalförbundet träffade riksavtalet, skulle vid tillämpning vålla betydande svårigheter. Härtill är att säga, att vid samtliga de förhandlingar, som förts med arbetsgivarföreningarna, förslag om begränsning av arbetstiden per dygn varit föremål för behandling. Emellertid har frågan icke kunnat lösas, enär motståndet från arbetsgivarnas sida varit mycket starkt. För närvarande kan en arbetsgivare av

en anställd uttaga praktiskt taget hur många timmar som helst under ett dygn. Det är inte ovanligt, att arbetsgivaren uttager upp till 16 å 17 timmar en och samma arbetsdag, något som var och en måste förstå, är synnerligen krävande för personalen. Den stora fluktuationen inom yrkesområdet talar här ett tydligt språk och i många fall är detta beroende på att arbetstagarna i detta hårt påfrestande yrke få utföra arbete under en lång följd av timmar, då andra arbetstagare ha arbetsdagen fixerad med avseende å högsta antal timmar under vilka arbete i en följd får utföras. Svårigheterna för hotell-, restaurang- och kaféarbetsgivarna att ordna denna fråga bör inte vara större än vad det varit för arbetsgivarna inom exempelvis detaljhandeln. Man bör här ihågkomma, att den huvudsakliga arbetstid, som utföres inom hotell-, restaurang- och kaféfacket fullgöres under kvälls- och nattimmar och många gånger forcerat. Allt detta gör, att dessa personalgrupper äro i högsta grad beroende av att erhålla väl tilltagna fritider.

Angående arbetsgivares skyldighet att föra övertidsjournal har Kungl. Maj:t föreslagit, att övertidsjournal *bör* av arbetsgivare anskaffas och förvaras å arbetsstället. I socialstyrelsens förslag har här upptagits, att arbetsgivare *skall* anskaffa och föra övertidsjournal och måste det anses riktigt, att denna av socialstyrelsen föreslagna åtgärd också vinner laga stöd. Skulle bestämmelsen icke finnas, så lämnas intet säkert besked om hur arbetstagare skall få vetenskap om det antal timmar, han utfört övertidsarbete under viss tidsperiod.

Med hänvisning till vad som ovan anförts, hemställs,

att riksdagen måtte besluta

att § 1, första stycket, erhåller följande lydelse: Denna lag — — — i regel användes fler än två arbetstagare — — — inbegripen i rörelsen;

att riksdagen vidare ville besluta göra följande ändring i § 4: Arbetsgivare må — — — 153 timmar och i fråga om annan arbetstagare till 144 timmar. Emellertid må ej arbetstiden under något kalenderdygn för någon arbetstagare överskrida 11 timmar;

samt att riksdagen beslutar i § 8 införa tvingande bestämmelse för arbetsgivare att anskaffa och föra övertidsjournal.

Stockholm den 22 mars 1944.

Ragnar Helgesson.